

Achter het masker

Achter het masker

Shirley Miog

Schrijver: Shirley Miog
Coverontwerp: Shirley Miog
ISBN: 9789403913797
© Shirley Miog

Voorwoord

Soms ontmoet je iemand die alles lijkt te zijn waar je naar op zoek bent.

Iemand die je laat lachen, je weer laat geloven in de liefde en je het gevoel geeft dat je eindelijk bent aangekomen. Maar wat als diezelfde persoon een geheim met zich meedraagt? Wat als de glimlach die je vertrouwt slechts een masker is?

Met Achter het Masker wil ik laten zien dat niet alles is zoals het op het eerste gezicht lijkt. Liefde en angst, vertrouwen en verraad liggen soms dichterbij elkaar dan we denken. Achter ieder mens schuilt een verhaal, maar niet ieder verhaal kent een gelukkig einde.

De inspiratie voor dit boek ontstond jaren geleden tijdens een schrijfofdracht op de middelbare school. Wat begon als een kort verhaal groeide uit tot een idee dat mij nooit meer losliet. Door de jaren heen heb ik het verhaal meerdere keren herschreven, uitgebreid en veranderd. Steeds kwam ik terug bij dezelfde vraag: hoe goed ken je iemand eigenlijk?

Deze schrijfofdracht betekende meer voor mij dan alleen een goed cijfer. Het was het moment waarop ik ontdekte hoeveel plezier ik beleef aan het bedenken van verhalen en het creëren van personages. Het gaf mij het vertrouwen om verder te schrijven en mijn fantasie de vrije loop te laten.

Achter het Masker vormde uiteindelijk ook de inspiratie voor mijn volgende roman, Verboden Liefde. Zonder deze eerste schrijfofdracht en de aanmoediging die ik destijds kreeg, was dat verhaal waarschijnlijk nooit ontstaan. Daarom zal dit

boek voor mij altijd een bijzondere plek behouden. Het is het begin van mijn reis als schrijver.

Deze roman is volledig fictief. Personen, gebeurtenissen en plaatsen zijn ontsproten aan mijn fantasie. Toch hoop ik dat de emoties herkenbaar voelen. Iedereen kent onzekerheid, iedereen verlangt naar liefde en iedereen vertrouwt er weleens op dat iemand eerlijk is. Juist daarom wilde ik een verhaal schrijven waarin schijn en werkelijkheid langzaam in elkaar overlopen.

Schrijven is voor mij meer dan woorden op papier zetten. Het is een manier om emoties, spanning en verbeelding tot leven te brengen. Ik hoop dat je tijdens het lezen niet alleen meeleeft met Stella, maar jezelf af en toe ook afvraagt welke keuzes jij zou maken als je in haar schoenen stond.

Ik wil iedereen bedanken die mij heeft aangemoedigd om te blijven schrijven, in het bijzonder mijn docent Nederlands, die al vroeg zag hoeveel plezier ik haalde uit het bedenken van verhalen. Zonder die aanmoediging waren *Achter het Masker* en *Verboden Liefde* waarschijnlijk nooit geschreven.

Aan jou, de lezer, wil ik maar één ding meegeven:

Vertrouw op je gevoel. Want soms vertelt dat eerder de waarheid dan de woorden van iemand die je liefhebt.

Veel leesplezier!

Shirley Miog

1. De laatste kans

Het ritme van mijn ademhaling vult het stille park terwijl mijn hardloopschoenen het natte asfalt raken. Nog tweehonderd meter. Mijn benen voelen zwaar, maar opgeven is geen optie. Niet vandaag.

Mijn sporthorloge piept.

4,98 kilometer.

Ik zet aan voor de laatste sprint. De frisse ochtendlucht prikt in mijn longen en mijn hart bonst in mijn borstkas. Zodra ik de vijf kilometer aantik, stop ik hijgend. Een glimlach verschijnt vanzelf op mijn gezicht.

"Yes..."

Nog geen half jaar geleden hield ik het nauwelijks twee kilometer vol. Inmiddels hoorde hardlopen net zo bij mijn week als maandagochtendkoffie en de vrijdagmiddagborrel op kantoor.

Ik buig voorover, steun met mijn handen op mijn knieën en probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen. Om me heen wandelen mensen met honden, een jong stel duwt een kinderwagen over het pad en ergens fluit een merel zijn hoogste lied.

Iedereen lijkt ergens naartoe te gaan.

Behalve ik.

Ik woon alleen. Geen partner die vraagt hoe mijn dag was. Geen kinderen die door het huis rennen. Alleen een appartement waarin de stilte soms harder klinkt dan welk geluid dan ook.

Toch heb ik geleerd daarmee te leven.

Of dat hield ik mezelf tenminste voor.

Thuis schop ik mijn schoenen uit en loop rechtstreeks naar de badkamer. Zodra de warme douche mijn schouders raakt, verdwijnen de spanning en vermoeidheid langzaam uit mijn lichaam. De geur van vanille en sandelhout vult de ruimte.

Douchen voelt altijd als opnieuw beginnen.

Na afloop smeer ik mijn huid in met bodylotion, trek een oversized trui aan en bind mijn natte haar in een losse knot. In de keuken bak ik aardappelschijfjes met courgette, paprika, rode ui en aubergine. Simpel, gezond en precies waar ik zin in heb.

Met een glas droge witte wijn plof ik daarna op de bank.

Mijn blik glijdt automatisch naar de lege stoel tegenover me.

Vroeger zat daar vaak iemand.

Thomas.

We waren bijna vijf jaar samen geweest. Tenminste... dat dacht ik. Tot ik erachter kwam dat hij al ruim een jaar een dubbelleven leidde. Sindsdien had ik mezelf beloofd nooit meer afhankelijk te worden van iemand anders.

Dat was inmiddels twee jaar geleden.

Toch voelde alleen zijn soms minder krachtig dan ik anderen liet geloven.

Mijn telefoon trilt.

Selina.

«Hoe was je rondje?»

Ik stuur een bezwete selfie terug.

«Vijf kilometer binnen de dertig minuten!»

Binnen enkele seconden verschijnen de bekende drie puntjes.

«Trots op je! Nu alleen nog een leuke vent vinden.»

Ik rol lachend met mijn ogen.

Dat zei ze inmiddels bijna iedere week.

"Alsof die zomaar voor mijn deur staat," mompel ik.

Ik neem een slok wijn.

Mijn blik blijft hangen op een reclame die bovenaan mijn social media verschijnt.

Vind vandaag nog jouw perfecte match.

Ik zucht.

Datingapps.

Jarenlang had ik mezelf voorgenomen er nooit aan te beginnen. Liefde hoorde spontaan te ontstaan. Niet door eindeloos naar gezichten te swipen alsof je een paar schoenen uitzocht.

Toch...

Misschien was ik koppig.

Of bang.

Want als ik eerlijk was, verlangde ik steeds vaker naar iemand die mijn geluk kon delen. Iemand die naast me zat tijdens filmavonden. Iemand die vroeg hoe mijn dag was. Iemand die bleef.

Nog voordat ik mezelf kon tegenhouden download ik de app.

Tijdens het invullen van mijn profiel twijfel ik over iedere foto.

Te vrolijk.

Te serieus.

Te veel make-up.

Te weinig make-up.

Na twintig minuten stuur ik een screenshot naar Selina.

«Mijn laatste hoop. Niet lachen.»

Vrijwel direct krijg ik een reactie.

«Eindelijk! Ik voorspel binnen een week een leuke date.»

"Dat zullen we nog wel zien."

Ik begin te swipen.

De eerste profielen voelen als kopieën van elkaar.

'Ik houd van reizen.'

'Ik ben sportief.'

'Vraag maar raak.'

Na een paar minuten wil ik de app alweer verwijderen.

Tot er een nieuw profiel verschijnt.

Marcel. 31 jaar.

Zijn glimlach oogt oprecht.

Geen gespierde spiegelselves.

Geen zonnebril op iedere foto.

Hij staat lachend tussen vrienden op een terras, wandelt door de bergen en houdt op één foto een veel te dikke labrador vast.

Zijn profiel is kort.

"Ik geloof dat humor belangrijker is dan perfectie."

Ik glimlach.

Dat is tenminste origineel.

Mijn duim beweegt langzaam naar rechts.

It's a match.

Nog voordat ik kan bedenken wat dat eigenlijk betekent, gaat de deurbel.

Ik schrik zo hard dat mijn telefoon bijna uit mijn handen glijdt.

Wie belt er nu om kwart over negen?

Verbaasd loop ik naar de voordeur.

Ik kijk eerst door het kijkgaatje.

Niemand.

Voorzichtig open ik de deur.

De galerij is leeg.

Alleen de lamp aan het einde van de gang knippert onregelmatig.

"Kinderachtig," mompel ik.

Ik sluit de deur weer zorgvuldig af.

Pas wanneer ik terug op de bank zit zie ik dat mijn telefoon opnieuw trilt.